

The slayer of the firstborn took no account of merits of innocence or guilt as he passed through Egypt. Faith and creed did not enter the equation.

THIS WEEK'S TORAH PORTION:

- **Bo** (בּוֹא | Come)
- **Torah:** Exodus 10:1-13:16
- **Haftarah:** Jeremiah 46:13-28
- **Gospel:** Mark 3:7-19

These Signs of Mine

Moses and Aaron continued to wage a war of signs and wonders while Pharaoh continued to harden his own heart until God began to harden it for him. A plague of locusts descended upon Egypt, turning the sky black with their sheer numbers, stripping the ground as they devoured every living piece of vegetation. A plague of darkness blotted out the lights of Egypt creating darkness so heavy that it felt palpable—yet in the houses of the children of Israel, light still shone.

Finally, the signs and wonders culminated with a terrible and awe-inspiring final plague that struck at the heart of Egypt, even breaking through Pharaoh's resilient pride: the plague of the slaying of the firstborn.

The LORD described how He would pass over Egypt around the middle of the night, striking dead the firstborn of every family—from the least to the greatest. The slayer would not even spare the firstborn of the cattle. Even Pharaoh's firstborn son, heir to the throne of Egypt and heir to Pharaoh's divinity, would not escape.

Juxtaposed against the drama unfolding in Egypt, the Passover sacrifice strikes an indelible impression on the mind of the reader. God set the stakes high. Death came to the land of Egypt—a judgment from heaven, a terror in the night, and it did not spare even the firstborn sons of the Israelites. The slayer of the firstborn took no account of merits of innocence or guilt. Faith and creed did not enter the equation. Previous plagues had shown particularity, sparing the children of Israel in the midst of Egypt. The tenth plague, however, dealt its blow impartially. Just as in life itself, death knows no boundaries, the final plague brought death to the righteous and the wicked alike.

The LORD required only one condition for salvation in this instance: the blood of the lamb on the doorway of the home. Only homes marked by the blood of a lamb could escape.

The Torah commanded the children of Israel to keep the Passover every year as an appointed time. For 3,400 years, the Jewish people have kept the legacy of the Passover alive with the annual celebration of Passover, the time appointed for redemption.

De dodder van de eerstgeborenen maakte geen onderscheid tussen onschuldig of schuldig als hij door Egypte ging. Geloof en overtuiging deden er niet toe.

TORA GEDEELTE VAN DEZE WEEK:

- **Bo** (בּוֹא | Kom)
- **Torah:** Exodus 10:1-13:16
- **Haftarah:** Jeremia 46:13-28
- **Evangelie:** Marcus 3:7-19

Deze tekenen van Mij

Mozes en Aäron bleven de strijd van tekenen en wonderen voeren, terwijl de farao zijn eigen hart bleef verharderen totdat God het voor hem begon te verharderen. Een sprinkhanenplaag streek neer over Egypte; met hun enorme aantallen maakten die de hemel zwart, en de grond kaal terwijl ze elk levend stukje vegetatie verslonden. Een plaag van de duisternis doofde de lichten van Egypte uit en creëerde zo'n zware duisternis dat ze voelbaar was -terwijl er in de huizen van de Israëlieten nog licht was.

De tekenen en wonderen bereikten tenslotte hun hoogtepunt met een vreselijke en ontzagwekkende laatste plaag die het hart van Egypte trof en zelfs Farao's veerkrachtig trots brak: de plaag van het doden van de eerstgeborenen.

De HEERE beschreef hoe Hij over Egypte zou passeren rond het midden van de nacht, met het doden van de eerstgeborene van elk gezin - van de minste tot de hoogste. De dodder zou niet eens de eerstgeborene van het vee sparen. Zelfs Farao's eerstgeboren zoon, de erfgenaam van de troon van Egypte en erfgenaam van Farao's goddelijkheid, zou er niet aan ontsnappen.

Als we tegen het drama dat zich in Egypte voltrekt, het Pascha offer plaatsen, maakt dat een onuitwisbare indruk op de lezer. God maakte de inzet hoog. De dood kwam naar het land van Egypte - een vonnis vanuit de hemel, een schrik in de nacht, en het spaarde zelfs de eerstgeboren zonen van de Israëlieten niet. De dodder van de eerstgeborenen maakte geen onderscheid tussen onschuldig of schuldig als hij door Egypte ging. Geloof en overtuiging deden er niet toe. Bij eerdere plagen werd onderscheid gemaakt, werden de kinderen van Israël te midden van Egypte gespaard. De tiende plaag sloeg onpartijdig toe. Net als in het leven zelf, kent de dood geen grenzen; de laatste plaag bracht dood bij zowel de rechtvaardige als de goddeloze.

In dit geval stelde de HEERE alleen één voorwaarde voor de redding: het bloed van het lam op de deuropening van het huis. Alleen woningen gekenmerkt door het bloed van een lam konden ontsnappen.

De Torah gebood de kinderen van Israël het Pascha jaarlijks te houden als een vastgestelde tijd. Gedurende 3400 jaar, heeft het Joodse volk de erfenis van het Pascha levend gehouden met de jaarlijkse viering van Pesach, de vastgestelde tijd voor verlossing.